

2. Хитро̀то лисиче

На връхъ ^{една} Стара-планина, въ една дупка въ камънацитъ, живѣла една лисица съ своето малко лисиче. Хубаво си живѣли ^{двамата} ~~двамата~~. Всѣка нощъ старата лисица слизала долу въ селото и донасяла на малкото по една крехка кокошчица. Растѣло малкото лисиче за радостъ на майка си, и ^{денемъ} ~~денемъ~~ си сладко спѣло на топло въ дупката, а нощемъ подскачало по поляната и чакало да се завърне майка му. Като порастнало, единъ день старата лисица решила да го изпита, дали е станало хитро. Излѣзла тя изъ дупката, качила се на единъ камъкъ, изправила се на заднитъ си крака, а преднитъ проточила напредъ, ужъ че се грѣе.

— Какво правишъ, мамо, [?] попитало я малкото.

— Виждашъ ли, рекла, хее... тамъ насреща ^{въ Сръдна-гора} ~~въ Сръдна-гора~~ де гори огънь?

— Виждамъ, [?] рекло малкото лисиче.

— Грѣя се, рекла, на този огънь!

Малкото се усмихнало подъ мустакъ и нищо не продумало.

Следъ малко и то се изправило до майка си и почнало и то ужъ да се грѣе.

Стояли тѣй изправени и дветъ, стояли и се грѣяли. По едно време малкото лисиче подскочило въ страни и почнало да си лиже крачето.

— Какво правишъ, маминото, запитала го старата.